

Overweging 14de Zondag door het Jaar B 2015 Andreaparochie

Ez 2,2-5, Mc 6,1-6

Inleiding

Op de veertiende (weekend) zondag van het jaar luisteren we naar Marcus.

Jezus is teruggekeerd naar zijn vaderstad en geeft onderricht in de synagoge.

De toehoorders zijn verbaasd: om zijn wijsheid en zijn machtige daden die hij verricht heeft, als de zoon van een timmerman, wat verbeeldt Hij zich wel...

Jezus reageert uiterlijk laconiek en zegt een profeet wordt overal geëerd behalve in zijn eigen vaderstad .. en trekt opnieuw verder, met hetzelfde open vizier als voorheen ..

Zouden wij met open oren luisteren?

Overweging

Hoe komt het dat wij vaak op onze hoede of zelfs angstig zijn voor wat anders is of anders, vreemd, lijkt? Waarvoor zijn we dan eigenlijk bang? Is angst natuurlijke reactie of is het er meer in de loop van ons leven ingeslopen?

Deze vragen kwamen in me op n.a.v. wat Jezus is overkomen in zijn vaderstad.

We kennen denk ik allemaal wel voorbeelden van mensen – vaak zijn het jonge mensen - die voelen dat ze niet passen in het uitgestippelde patroon van hun ouders en hun directe omgeving. Die mensen noemen wij vaak anders en zo gaan we ook vaak met hen om, of zoals het nu vaak gebeurt, we plakken hen een etiket op als autist, ADHD-er. Een heel jargon termen is er gegroeid die we stoornissen zijn gaan noemen. U herkent vast wel een of meerder voorbeelden in uw omgeving, of misschien bent u het zelf wel in die eigen wegen zocht.

Hele drama's hebben zich afgespeeld en spelen zich nog af in gezinnen waar kinderen anders kiezen, een baan, een partner, een levenskeuze. Vaak is er veel verdriet, onbegrip, pijn en vallen er harde woorden, bij degene die zich anders voelt en anders wil en bij wie overtuigd is van de vooraf bepaalde keuze.

Je hebt de keuze je aan te passen met een grote kans dat het nooit echt went voor beide partijen niet en dat je elkaar dat vroeger of later zult verwijten, of je gaat je eigen weg, die van binnenuit, geen gemakkelijke keuze omdat je die weg vaak alleen moet gaan zonder familie en vrienden.

Als kind al ging ook Jezus zijn eigen weg, mooie en moeilijke dingen heeft Hij meegemaakt, Hij wist dat Hij niet anders had gekund.

Als Hij naam krijgt in de streek met volgelingen en leerlingen rondom Hem besluit Hij terug te gaan naar zijn geboortestreek en Hij spreekt daar in de synagoge met dezelfde overtuiging en met hetzelfde enthousiasme. De aanvankelijke bewondering maakt al snel plaats voor, wat is het, jaloezie of angst voor het onbekende ...?

Jezus voelt dat Hij in zijn streek niet kan zijn wie Hij is en zou willen zijn, en kan maar een ding doen en dat is weer op weg gaan

Waarom vertelt Marcus dit voorbeeld van Jezus' optreden, zo vroeg ik mij af?

Is het om te laten zien hoe menselijk Hij is en ook hoe afhankelijk van de bereidheid wat mensen willen horen? Als er geen openheid en bereidheid is, dan kan ook Jezus niets

of zoals er staat: Hij kan geen machtige daden verrichten daar.

Of zou Marcus ons erop willen attenderen dat wij alleen kunnen geloven

in mensen en elkaar, in wonderen en voorbeelden dat we dan bereid moeten zijn om zo onbevooroordeeld mogelijk, met begrip en oprechte nieuwsgierigheid moeten willen luisteren...?

Onbevooroordeeld luisteren hoe doe je dat, hoe gemakkelijk denk je van jezelf dat je dat kunt en de andere, de vreemde, je buurman, je collega, niet...?

Ik denk nu heel in het bijzonder aan de Griekenlandkwesie die al zolang sleept ... hoe graag willen we geloven dat de Grieken vooral profiteurs zijn, dat ze hun zaakjes slecht op orde hebben en dat ze al zoveel Europees geld hebben opgeslorpt...gaat het niet vooral om geld... Hebben wij wel goed naar hen geluisterd, naar hun problemen en oplossingen?

Hoe ziet je toekomst eruit als 50 % van de jongeren werkloos is, en een kwart van de bevolking onder de armoedegrens leeft..... hoe zit het dan met onze verantwoordelijkheid, met hoe verder???

Er zijn mensen in onze tijd die het anders doen, die ondanks alle problemen niet bij de pakken gaan neerzitten. Een van die mensen is Petra Stienen, een vrouw van midden veertig schat ik, als kind ze woonde in 'De Donderberg' in Roermond, een achterstandswijk. Ze wilde kost wat kost weg uit de wijk, uit ons land. Ze studeerde Arabisch en Midden-Oostenstudies en werkte op de ambassades in Caïro en Damascus.

Ze zocht contact met de mensen op straat, met jongeren en vrouwen met fundamentalisten en salafisten, met arme en rijken en schreef daarover een boekje: 'het andere Arabische geluid' als tegenwicht voor alle negatieve informatie. Na tien jaar kwam ze terug naar Nederland, naar haar woonwijk in Roermond. Ze ervoer daar dat de wijde wereld ook in De Donderberg bestaat. Ook daar spreekt ze mensen aan en luistert naar hun verhalen. Bij haar boekpresentatie over De Donderberg was een brede vertegenwoordiging aanwezig. Het is inspirerend en hoopvol haar bezig te zien.

We zouden, zegt ze: "moeten genieten van de verschillen, de diversiteit, tussen mensen en in de gesprekken valt op dat er meer parallellen zijn tussen ons dan je dacht.."

En "Een profeet kan wel wat hebben", ik neem aan dat zij daarbij Mohammed bedoelt in bv. de spotprenten, ... ik denk ook dat Jezus niet voor een kleintje vervaard was. Het zal Hem geraakt hebben de opmerkingen van zijn eigen mensen; Zijn weg zou Hij zich door niets en niemand laten versperren!

Als wij zouden geloven in Zijn weg, in de weg die we hier in onze kerk willen gaan,

als we geloven dat dit een plek is waar we tot ontplooiing kunnen komen, als we veelkleurig willen denken, dat je leert van mensen die 'anders' zijn, dat onze angst vaak ongegrond is of gebaseerd op vooronderstellingen die blokkeren en veel vreugde wegnemen van wat zo goed en heel zou kunnen zijn, zouden we dan niet op goede weg zijn?

Amen